

## Krisztus utáni vágy

Stephen Kaung

2008. július 12.

Filippi 3:15-21.

*„Valakik annakokáért tökéletesek vagyunk, ilyen értelemben legyünk: és ha valamiben másképpen értetek, az Isten azt is ki fogja jelteni nektek; csakhogy amire eljutottunk, ugyanabban egy szabály szerint járunk, ugyanazon értelemben legyünk.*

*Legyetek én követőim, atyámfiak, és figyeljete azokra, akik úgy járnak, amiképpen mi példátok vagyunk.*

*Mert sokan járnak másképpen, akik felől sokszor mondtam nektek, most pedig sírva mondom, hogy a Krisztus keresztyének ellenségei; kiknek végük veszedelem, kiknek istenük az ő hasuk, és akiknek dicsőségük az ő gyalázatukban van, kik mindig földiekkel törődnek.*

*Mert a mi országunk mennyekben van, honnét a megtartó Úr Jézus Krisztust is várjuk; ki elválttatja a mi nyomorúságos testünket, hogy hasonló legyen az Ő dicsőséges testéhez, amaz Ő hatalmas munkája szerint, mely által maga alá is vethet mindeneket.”*

*Filippi 3:15. „Tehát akik csak érettek vagyunk, ezt gyakoroljuk buzgón”.*

Drága Urunk, megköszönjük, hogy elhoztál bennünket erre az alkalomra. Hűséges és jó voltál hozzánk. Azt kérjük Tőled, hogy azt, amit már előre elhatároztál, jelentsd ki a Szellemed által, és legyen valóság mindannyiunk életében. Drága Urunk, nem akarjuk eltéveszteni a Te célokat, és nem akarunk elmulasztani bármit is, ami kevesebb, mint a Te dicsőséged. Áldunk Téged, és hálát adunk Neked, a dicsőség Urának, aki sok fiakat vezetsz dicsőségre. Ez a Te akaratod, és Urunk a Te kegyelmed által mi haladni akarunk e cél felé. A Te kezébe tesszük ezt az alkalmat, nem nézünk emberekre, mi csak Rád tekintünk. Szólj Urunk, a te szolgálóid hallják a Te hangodat. A Te drága nevedben kérünk, Ámen.

A témánk: *Haladni a cél felé.* (Toward the Mark)

Arról lesz szó, hogy hogyan kövessük ezt a kitűzött célt. Mielőtt megismertük az Úr Jézust, mindannyian kerestünk, hajszoltunk valamit, amiről azt gondoltuk, hogy megeléghet bennünket: a teljességet, az örömet, de rá kellett jönnünk arra, hogy bármit is hajszoltunk, csak átmenetileg adott élvezetet. Nagyon sokat kellett érte fáradnunk, de felismertük, hogy minden hiábavalóság. Most áldjuk az Urat, hogy irgalmazott nekünk, és megszabadított az ilyen hajszából, és kijelentette Magát nekünk, mint Megváltónk. Megfordított bennünket, hogy ne a nap alatt lévő dolgokat keressük, hanem a mennyei dolgokat.

Újra és újra beszéltünk arról, hogy amit keresünk, az nem más, mint egy élő Személy, Isten Fia, az Ember Fia, aki véghezvitte az üdvösséget értünk és az, Aki elvezet minket a dicsőségbe. Krisztus Jézus az, akit keresünk, akit meg akarunk ismerni. Kezdetben csak azt ismertük, amit Ő értünk tett, ahogyan életét halálra adta a kereszten, és magára vette bűneinket, ahogyan kiontotta vérével, hogy Isten elengedhesse bűneinket, hogy örök életet nyerhessünk. Micsoda kegyelem, milyen hatalmas üdvösség ez!

Testvérek, el fog jönni az a nap, amikor rájövünk, hogy többé már nem az Ő munkájára vágyunk. Természetesen, örülünk annak, amit Ő értünk tett, és hálásak vagyunk érte, de az áldás keresése helyett magát az Urat keressük. Ez volt Pál apostol tapasztalata is. Azt mondta, hogy Krisztus ismeretének gazdagsága miatt mindent kárnak és szemétnak ítél.

Testvérek, kell, hogy legyen látásunk az Úr Jézusról. Ő több, mint a mi Megváltónk. Ő mi Urunk. Mi nem magunk miatt keressük Őt, hogy áldásában részesüljünk, nem erre

törekszünk. Az Ő szeretete szorongat, és meg akarjuk Őt ismerni, mert Őt megismerni maga az örök élet.

Testvérek, ez az, amire törekszünk ma? Lépésről-lépésre vezet Önmagához. Testvérek, ez a Krisztus utáni vágy intenzíven személyes, más szóval, senki más nem futhat az Úr után helyetted. A szó legszorosabb értelmében nincs második generáció, mindenkinek az első generációhoz kell tartoznia, Ez azt jelenti, hogy egyen-egyenként meg kell látnunk Krisztus dicsőségét, és teljesen meg kell, hogy ragadjon bennünket.

Tudjátok, van egy kifejezés: Ha egyszer már megragadott, nincs többé menekvés. („*Once caught, no escape*”).

Egy nap, amikor meglátod Krisztust, amikor az Úr dicsősége megjelenik neked, egész lényedet megragadja, és nincs menekvés. Ez igaz kell, hogy legyen mindegyikönkre. Annyira foglyul kell, hogy ejtsen Krisztus szépsége, annyira fog szorongatni az Ő szeretete, hogy minden másról megfeledkezel, hogy követhesd Őt.

Ahogy Péter mondja, „Hová, kihez mehetnénk? Örök életnek beszéde van Tenálad. Tudjuk, hogy Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia.”

Drága testvérek, megragadott benneteket már Krisztus ilyen módon? Vagy még más irányba tekintettek, és más dolgokat kerestek, nem az Úr Jézus Krisztust? Vagy pedig egész lényeteket megragadta az Ő ismeretének nagysága, kiválósága?

Ez az Úr iránti vágy nagyon személyes, személyes tapasztalat, ezt neked magadnak kell átélned. Ez több, mint észbeli megértés, vagy ismeret. Maga az Úr Jézus Krisztus ragad meg téged. És akkor örömmel fogod Őt követni.

Testvérek, már elmondtunk azt is újra és újra, hogy ez a Krisztus utáni vágy nem könnyű dolog. Amikor az Úr azt mondja: „Jöjj és kövess engem” azt követeli tőlünk, hogy mindent elhagyjunk, és úgy kövessük Őt. A legszellemibb értelemben, a lényeg az, hogy amikor az Úr Jézus azt mondja, „Jöjj és kövess engem”, nincs más út, hogy követhessük, csak az, hogy mindent elhagyunk, és úgy követjük Őt. Emberileg nézve ez lehetetlen, de hála legyen Istennek, ez lehetséges Neki. Nála van elég kegyelem, ismeretének kiválósága és szépsége annyira vonz bennünket, hogy nem tehetünk mást, mint követjük Őt.

Amikor Krisztus után vágyunk, Őt követjük, akkor tulajdonképpen a kereszti útján haladunk. Az árral szemben úszunk. Ennek a világnak az áramlata egy bizonyos irányba halad, de ha mi Krisztust követjük, akkor ezzel az áramlattal szemben kell haladnunk. De ilyen az élet. Egy döglött hal sodródik az áramlattal, de ha az a hal él, akkor az áramlattal szemben fog úszni, mert van élete. Ott van élet, feltámadott élet, erő. És Isten kegyelme által képesek vagyunk felülemelkedni minden akadályon, ami utunkban van.

Gyakran, amikor igazán követjük Krisztust, úgy találjuk, hogy nemcsak a világ áramlatával állunk szemben, hanem tulajdonképpen az úgynevezett vallásos világ áramlatával is szemben futunk. Ha igazán szeretjük az Urat, akkor félre fognak érteni, nemcsak az evilági emberek, hanem a vallásos emberek is. Lehet, hogy azt gondolják, túlzásba viszed a dolgokat. Nem tudnak téged megérteni. Amíg a mi Urunk Jézus itt volt a földön, Ő a mennyből jött ember volt ezen a földön. Mennyire félreértették! Mennyire üldözték, és mennyire visszautasították!

Testvérek, a keresztnek ez az útja magányos út. Gyakran úgy találod, hogy te vagy az egyetlen, aki ezen az úton jár. Ez nagyon személyes út. De hála legyen Istennek, hogy ugyanakkor úgy találjuk, hogy ez rendkívüli módon másokkal együtt való.

Ami a tapasztalatot illeti, úgy találod, hogy te vagy az egyetlen, aki Krisztus után vágyik és Őt követi. De ne felejtjük el, hogy ez a követés másokkal együtt is történik. Együtt követjük az Urat.

Miért van ez így? Testvérünk tegnap este említette, hogy azért van így, mert mi Krisztus Teste vagyunk. És te egy tagja vagy ennek a Testnek. A mi Urunk Jézus a Fej, Ő az

Istenségnek a teljessége. Isten minden gazdagsága, minden, amire gondolhatunk, hogy kicsoda Isten, és mi mindennel rendelkezik, mind Krisztusban lakoznak. Bárki számára ez egyszerűen lehetetlen, hogy egyedül önmagában bírja mind ezt a gazdagságot. Egy egész Testre van szükség ahhoz, hogy az Istenség teljességét bírassa.

Emlékezzünk az Efézusi levél első részére, hogy Isten feltámasztotta Krisztust a halálból, és ültette Őt a maga jobbára a mennyekben, felül minden fejedelemségen és hatalmasságon és erőn, és mindeneket vetett az Ő lábai alá, és Őt tette mindenek felett Fővé, - és figyeljetelek csak - a Gyülekezet Fejévé, ami az Ő Teste, teljessége Őneki, aki betölt mindeneket mindenben.

Tehát, kedves Testvérem, lehet, hogy személyes tapasztalatodban úgy találod, egyedül vagy, és mégis Isten akarataiban számtalan sok ember van, akik mind a Krisztus Testének a tagjai, akik ugyanabba az irányba tartanak. Egyetlen tag korlátozva van befogadóképességét tekintve. Krisztus teljességét csak a mi korlátozott befogadóképességünk szerint bírhatjuk. De az Ő teljessége eljut Testének minden tagjához. Te is megismeresz valamit Krisztusból, én is megismerek valamit Krisztusból, Ő minden lesz a számomra és Ő minden lesz a te számodra is. És amikor minden hívő, Testének minden tagja összeadja, ami neki van, akkor úgy találjuk, hogy az a Krisztus teljessége.

Tehát, Testvérek, Krisztus követésében, még ha egyedül is érzed magad, mégis nagyon-nagyon sokan vannak, megszámlálhatatlan sokaság, mert ez testületi dolog is. Mert Isten akarata, Isten célja, Isten örökkévaló célja az, hogy akiket eleve ismert, azokat eleve el is választotta, hogy Fiához legyenek hasonlóvá, hogy Ő legyen elsőszülött sok atyafi között (Róma 8: 29). A mi Urunk Jézus sok fiakat akar dicsőségre vezetni.

Tehát ne felejtjük el, hogy ebben a Krisztus-követésben, személyesen kell részt vened. Ugyanakkor nagyon sok férfi- és nőtestvérrel együtt követed az Urat. Mi mindannyian Krisztus után vágyunk.

Most elérkeztünk a Filippi 3. rész 15. verséhez.

„Valakik annakokáért tökéletesek vagyunk, ilyen értelemben legyünk” (*„Tehát akik csak érettek vagyunk, ezt gyakoroljuk buzgón”*)

Hála legyen Istennek, Pál apostol megosztotta velünk személyes tapasztalatát Krisztus követésében. Semmiképpen sem dicsekedni akart. Emlékszünk arra, amikor Isten kijelentést adott neki, csak tizennégy év után kezdte megosztani azt a testvéreivel. Nem olyan ember volt, aki önmagával akart dicsekedni. De hála legyen Istennek, elég alázatos volt ahhoz, hogy elmondja, mi történt vele Krisztus utáni futásában, nem azért, hogy dicsekedjen, hanem hogy bennünket bátorítson.

Ezért ezt mondta, „Valakik annakokáért tökéletesek vagyunk, ilyen értelemben legyünk (ezt gyakoroljuk buzgón)” Itt azt a szót találjuk, hogy *tökéletes*. A Szentírásban a *tökéletes* szó nem bűn nélküli tökéletességet jelent. Senki sincs, aki bűn nélküli módon tökéletes. Egy valakit kivéve: a mi Urunk Jézust. Ő az egyetlen, aki nem ismert bűnt. Nemcsak úgy, hogy nem követett el bűnt, hanem úgy, hogy nem tudta, mi a bűn. Ő ennek fölött van: Ő bűn nélkül tökéletes. És mivel Ő büntelenül tökéletes, alkalmas arra, hogy bűnné legyen érettünk, hogy Isten igazsága a miénk lehessen. De az Úr Jézuson kívül, még akkor is, ha valaki 60 vagy 70 éve hívő, sem mondhatja el magáról, hogy büntelenül tökéletes. Tehát a Szentírásban, a *tökéletes* szó nem a büntelenül való tökéletességre utal. Azt jelenti, hogy *érettségre jutott*, felnőtt.

Testvérek, ugyanezt a szót találjuk az 1Korintus 2-ben. Emlékezték, Pál elment Korintusba, de mielőtt elment volna, egy döntést hozott magában. Korintus abban az időben nagy kultúrával rendelkező város volt. Az ott élő emberek híresek voltak ékesszólásukról, de erkölcstelenségükről is. Tehát Pál, mielőtt odament, elhatározta magát, hogy amikor odaér,

nem fog tudni másról, csak Krisztusról, mint megfeszítettéről. A mi Urunk keresztyéről, hogy hogyan viselte bűneinket, hogyan lett engesztelő áldozat értünk, hogyan mentett meg minden bűnünkből. Tehát Pál elment Korintusba, másfél évig munkálkodott közöttük, de egész idő alatt valamit visszatartott tőlük. Az 1Kor.2:6-ban azt mondja: „Bölcsességet pedig a tökéletesek között szólunk; Istennek titkon való bölcsességét”

Tudjátok, ő nem tudta a korinthusi hívőkkel megosztani ezt a bölcsességet. Mert ők kisdetek maradtak, miután hittek az Úr Jézusban. Valóban üdvösséget nyertek, de még mindig testi hívők voltak. Ez csecsemőkor. Egy kisbaba nagyon aranyosnak néz ki, de mindent magának akar. Nagyon önközpontú, azzal sem törődik, hogy éjfélnél sírjon, és másokat zavarjon. Amikor éhes, azonnal akar enni, ha lassú vagy, akkor még jobban sír. Ilyenek a korinthusi hívők.

Testvérek, Istennek nem ez a célja. Isten nemcsak kisbabákat akar, hanem fiaikat, felnőtteket, akik érettek és képesek felelősséget hordozni, akik nem önközpontúak, hanem Krisztus-központúak, mert ez az Isten akarata.

Testvérek, ezt nem hangsúlyozhatjuk eléggé. Mivel egyrészt ezt eléggé figyelmen kívül hagyják. Sok hívő azt gondolja, hogy ha üdvössége van, akkor útlevelük van a mennybe, és ez minden. Aztán ebben a világban élnek, és arra várnak, hogy etessék őket, és a saját kívánságaikat kielégítsék. Ez egy nagyon helytelen felfogás. Azt gondolni, hogy mi, hívők, kisdetek maradhatunk, és csak magunknak élhetünk.

Nem erre váltott meg minket Isten, nem ez az Ő akarata számunkra. Azért mentett meg, hogy sok fiakat vezessen dicsőségre, hogy megosszuk vele a felelősséget, hogy Ővele uralkodjunk. Ez Isten akarata. De sajnos, úgy találjuk, hogy olyan sokan, akik hisznek az Úr Jézusban, az egész életük azt követően abból áll, hogy valamit akarnak Krisztustól a maguk számára. Sohasem nőnek fel, mert csak tejet isznak. A tej egy előre megemésztett étel, mert a baba nem tud mást megemészteni. Nem tud szilárd eledelt enni. Kell magadat gyakorolni abban, hogy megemészd a szilárd eledelt.

Éppúgy, mint János evangéliuma 6. részében, ezek az emberek Krisztust az ételért keresték. Amikor Krisztus a menny felé akarta őket irányítani, akkor azt mondták, ez túl kemény, és ott hagyták Őt.

Tudjátok, Testvérek, ez egy nagy tragédia, hogy ma a hívők között több a kisdetek, mint a felnőtt. A hívőknek hasonlítaniuk kellene egymáshoz. Isten megszabadított minket ebből a világból, és átvitt szeretett Fia országába. Mi, akik hiszünk az Úr Jézusban, ugyanazt az életet kaptuk, a feltámadott életet, mindannyian el kell, hogy érjünk a célba. És a cél, hogy Krisztus kiábrázolódjon bennünk, hogy az Ő képére váljunk hasonlónak, az Ő atyjafiaivá legyünk, Aki az elsőszülött sok atyafi között.

Drága testvérek, ez Isten akarata. Keressük mi azt, hogy ezt az akaratot betöltsük? Vagy csak hátradőlünk és megelégszünk azzal, hogy üdvösségünk van, és úgyis a mennybe jutunk? Meg vagy ezzel elégedve? Lehet, és szabad, de Krisztusnak ez fáj. Mint a szülők, amikor megszületett a kisbabájuk, nagyon boldogok voltak, mindent feláldoztak azért a gyermekért. Mi volt a reményük? Az, hogy a baba fel fog nőni, és felelősséget fog hordozni férfiként vagy nőként. De ha a gyermek sohasem nő fel, milyen szomorúság, tragédia és elvesztegetett fáradság az! És ha bármelyik földi szülő így érez, mennyire inkább fog ez fájni a mi mennyei Atyánknak, ha mi nem nővünk fel. Igaz, ha csecsemők maradunk, nincs felelősségünk, nem kell, hogy másokra gondunk legyen, ez nagyon könnyűnek tűnik.

De testvérek, ez tragikus. A hívők között nem kellene, hogy különbség legyen. Mások vagyunk, mint ez a világ, mert vannak e világ gyermekei és Isten népe. De sajnos Isten Szavában azt találjuk, hogy a hívőknek is két csoportja van. Az egyik a tökéletlen, a másik a tökéletes. Az egyik a Krisztusban kisdetek, a másik a felnőttek, Isten fiai. Az egyik a testi hívők, a másik a szellemi hívők. Ennek a megosztásnak nem szabadna léteznie. Isten akarata szerint ez nem így van, de a mi állapotunk ilyen, mert úgy tűnik, olyan sokan vannak az első

csoportban: a tökéletlenek, a kisdedek, a testi hívők. És nagyon kevesen vannak a második csoportban: a tökéletesek, a felnőttek, a szellemiek.

Tudjuk azt, hogy a növekedés fájdalommal jár, de milyen sokan visszariadnak a fájdalomtól, és csecsemők maradnak. Az 1Kor.2-ben Pál azt mondja, hogy a tökéletesek között beszélünk Isten bölcsességéről. Nemcsak a kezdeti üdvösségről, hanem Istennek teljes bölcsességéről, Istennek titkon való bölcsességéről. Ez azt jelenti, hogy ki kell jelenteni, különben senki sem fog róla tudni. Istennek titkon való bölcsessége, amelyet a korszakok előtt formált, még azelőtt, hogy megteremtette az eget és a földet, Isten már akkor gondolt erre. Amíg egész idő alatt munkálkodott, ezt az egy célt tartotta szem előtt. A Biblia azt mondja, hogy már *a korok előtt eleve elhatározta a mi dicsőségünkre*.

Ugrándozni fogsz most örömdben? Arra gondolni, hogy Isten célja nem csupán az, hogy megmentsen, hanem a dicsőség. Mi a dicsőség? A dicsőség egy olyan szó, amit nagyon nehéz meghatározni. De a Bibliában azt találjuk, hogy amikor Isten megjelenik, ott dicsőség van. Vagy ahogy T. Austin-Sparks mondja, amikor Isten meg van elégedve, akkor megjelenik a dicsősége.

Drága testvérek, mi a dicsőség? Isten a dicsőség. De amikor átformálódunk Isten Fia képére, akkor ott dicsőség van. Ezért van az, hogy Urunk sok fiakat vezet dicsőségre. Ez az Isten gondolata. Ez olyan dolog, amit szem nem látott, fül nem hallott, és ember elméje meg sem gondolt, de Isten, aki elkészítette mindezt, azoknak a számára készítette el, akik Őt szeretik. Nemcsak elkészítette, hanem ki is jelentette, kijelentette a Fiának a Szent Szellem által. Drága testvérek, bennünk van-e Krisztus értelme? Ez Krisztus gondolata és Pál azt mondja, hogy bennünk „Krisztus értelme” van. Mert a Szent Szellem, aki ismeri Isten mélységeit, Ő magyarázta meg nekünk.

Tehát testvérek, ne legyetek megelégedve, hogy kisdedek maradjatok. Lehet, hogy azt gondoljátok, hogy csecsemőként könnyű dolga van az embernek, de micsoda veszteség! „Valakik azért tökéletesek vagyunk, ilyen értelemben legyünk.” Megvan benned ez a gondolkodásmód? Törödsz te ezzel? Hogy megismerd Őt, megismerd feltámadásának erejét, és hasonlónak légy az ő halálához, hogy valamiképp eljuss a halottak közül való ki-feltámadásra (*out-resurrection*)? Rendelkezel azzal, amit Ő megszerzett a számodra?

Ez Pál bizonyágtétele. Ő megpróbál mindegyikönket bátorítani. „Ilyen értelemben legyünk” „Ezt gyakoroljuk buzgón.” Ha ilyen értelemben vagy, ha ezt gyakorlod buzgón, akkor a jó nyomon haladsz. Menj tovább.

Azt is mondja, ha valamiben másképpen értetek, Isten azt is ki fogja jelenteni nektek.

Ó, drága testvérek, remélhetőleg nem értetek másképpen. A saját értelmed, gondolkodásmódod szerint élsz, vagy a Krisztus értelme uralkodik benned? Ha másképpen értetek, mondja Pál, Isten ki fogja jelenteni nektek. Kívánom, hogy valóban jelentse ezt ki Isten mindegyikünknek! Természetesen, amikor futunk, vannak különböző lépések. Vannak, akik még az első lépésnél tartanak, vannak, akik már egy kissé tovább mentek. Lehet, hogy te az első lépésnél tartasz, és ránézel másokra, akik már a második, vagy harmadik lépésnél tartanak. Ne csüggedj el, ne gondold azt, hogy te sohasem fogsz oda eljutni, és akkor megállsz. Ne tedd azt. Bármelyik lépésnél is tartasz, maradj hűséges. És haladj tovább nekifeszülve. Ez az, amit tennünk kell.

Hála legyen Istennek, sok férfi és nőtestvér volt az évszázadokon keresztül és van ma is, akik szenvedélyes szeretettel vágynak Krisztus után. Már sokan célba is értek, Pál apostol is. Amikor a második Timóteusi levelet írta mártírhalála előtt, már tudta, hogy célba ért, és az igazság koronája eltétetett a számára, de nemcsak neki, hanem mindazoknak, akik vágyva várják az Úr megjelenését.

Testvérek, a bizonyságoknak nagy fellege vesz minket körül, ahogy olvashatjuk a Zsidók 12-ben. A 11. részben egy egész hosszú lista van azokról feljegyezve, akik futottak, akiket vonzott Isten dicsősége, és követték, és meg is érkeztek a célba. Bizonyóságot nyertek, de a Biblia azt mondja, hogy nem jutottak tökéletességre, még várnak ránk, mert a test sok tagból áll, nemcsak egy tagból. Tehát, drága testvérek, bátorodjatok fel, és fussatok nekifeszülve.

18. vers. „Mert sokan járnak másképpen, akik felől sokszor mondtam néktek, most pedig sírva mondom, hogy a Krisztus keresztyének ellenségei.”

Pál apostol figyelmeztet bennünket. Gyakran intett e felől, de amikor ezt a levelet írta, sírt. Ez a szeretet könnye volt, az irgalom könnye, ő nem ítélkezett. Milyen sokat munkálkodott! Mennyire vágyott látni azt, hogy mindazok, akik hisznek az Úrban, futnak, ilyen értelemben vannak, célba jutnak! De felfedezte, hogy sokan vannak olyanok, akik másképpen járnak, akik azt gondolják, hogy elkerülhetik a keresztet, és a mennybe fognak jutni. Pál tudta, mi lesz ennek a következménye. Sírt értük, sírt a tökéletlenekért, a csecsemőkért, a hústesti hívőkért. Vágyott arra, hogy felnőjenek, hogy szellemi hívők legyenek, hogy eljussanak a célba, Isten céljába, mert ez Isten akarata. De amikor az emberek nem akarják ezt tenni, akkor sírva figyelmezteti őket.

Azt mondja: Ők a Krisztus keresztyének ellenségei. El tudjátok képzelni, hogy egy hívő, aki elfogadta a kereszti munkáját önmaga számára, hogy Krisztus keresztyének ellenségévé váljon? Miért? Azért, mert visszautasítják azt, hogy a kereszti munkálkodjon bennük. Értük, igen. De nem bennük. Mennyire komoly dolog ez! Hogy mi hívők élvezzük az Úr kegyelmét, az áldását, Krisztus elvégzett munkáját, és mégis, ellenségei lehetünk Krisztus keresztyének. Tudjátok, amikor korábban ezt olvastam, azt gondoltam, hogy ez a hitetlenekre vonatkozik. De minél többször olvasom, annál inkább rádöbbenek, hogy itt hívőkről van szó. Mi, hívők, ellenségei lehetünk Krisztus keresztyének.

„Akiknek végük veszedelem.” Arról beszél itt, hogy elveszítheted az örök életedet? Lehet üdvösséged, azután pedig elveszítheted? Isten ajándéka feltételhez kötött? Ha jól viselkedsz, akkor megtartod, ha nem viseled jól magad, visszaveszi tőled? Ilyen az ajándék? A Biblia azt mondja, hogy Isten ajándékai megbánhatatlanok. Amit Ő egyszer ingyen odaad neked, azt Ő sohasem veszi vissza.

De akkor mit ért az alatt, hogy „akiknek végük veszedelem?” Nem utalhat örökkévaló veszedelemre. Az ellentmondana Isten saját szavának, az Ő természetének, hűségének. Hála legyen Istennek.

Emlékeztek, ha a Hegyi Beszédet olvassátok, a Máté 5-ben, amikor a sokaság odajött az Úrhoz, az Úr visszavonult egy hegyre, akkor a tanítványai odamentek hozzá, Ő pedig megnyitotta száját, és tanította őket. Tehát a Hegyi Beszéd nem a hitetleneknek szól, hanem a tanítványoknak. És mégis, a Máté 7:13-ban azt mondja, „Menjetek be a szoros kapun”, mert sokan vannak, akik a széles úton és a tágas kapun mennek be. De ez a széles út a veszedelemre visz. Sokan vannak rajta. És nagyon kevesen találják meg a keskeny út szoros kapuját. Pedig ez az Életre visz.

Testvérek, a veszedelem itt nem az örökkévaló veszedelemre utal. A veszedelem itt a hívőkre vonatkozik. Ha megpróbálsz a széles úton járni, ez könnyű út, sokan vannak rajta, de ez nem a célba vezet, távol vezet attól, és elveszíted Isten célját a számodra. Ahogy a Biblia mondja, az Ő célja: Krisztussal uralkodni ezer évig. A könnyű élet néhány évéért elveszíted a lelkedet.

„Akiknek istenük az ő hasuk, és akiknek dicsőségük az ő gyalázatukban van” Tulajdonképpen, a hasuk az istenük, más szóval önmagukat imádják, önmagukat akarják megelégtetni, önmagukat keresik, és gyalázatukat dicsőségnek tartják, dicsekednek vele,

dicsekednek a testben: 'Nézd, milyen könnyű életem van, megvan minden áldás, jólét, és tied minden szenvedés, rajtad Isten átka van, én pedig áldott vagyok.' Földi dolgokkal van elfoglalva.

Testvérek, ez a jellemzés nem szabadna, hogy hívőkre vonatkozzon. De sajnos róluk van itt szó. Tehát, testvérem, te hol vagy? „Ilyen értelemben vagy” vagy pedig „másképpen jársz”? Gondolkodásmódunk meghatározza végcélunkat. Krisztust keresed vagy önmagadat? Ó, testvérek, ha másképpen jártok, sirassátok magatokat.

Emlékeztek a tíz szűzre? Az öt szűz, akinek volt extra olaja, olyan életet példáz, amit a Szellem irányít. Kifizették az olaj árát, és amikor jött a vőlegény, készen voltak a fogadására, és bementek a menyegzőre. A másik öt szűz balga volt. Igen, szüzek voltak ők is, őket is megtisztította az Úr Jézus vére, igen, volt lámpásuk és olajuk, más szóval, bennük volt a Szent Szellem, de az edényükben nem volt olaj. Mással volt megtöltve, ennek a világnak a dolgaival, amiről azt gondolták, hogy értékes. De amikor megjött a vőlegény, lámpásaik kialudtak, a sötétségben maradtak és sírtak.

Testvérek, mi hisszük, hogy az Úr jön. Ő bármikor megjöhet. A Biblia azt mondja, úgy fog jönni, mint a tolvaj. Gondoljátok, hogy a tolvaj belefűj a kürtbe, és azt mondja: 'Jövők'? Különös mód, a tolvaj tudja a pontos idejét annak, amikor nem vigyázol. És mit visz el a tolvaj? Vajon ha jön a tolvaj, a szemetedet fogja ellopni? Akkor remélem, minden éjjel jönni fog. És furcsa mód, a tolvaj mindig tudja, hogy hol tartod az értékeidet. Anélkül, hogy tudnád róla, jön, és elmegy. De valamit magával visz.

Testvérek, az Úr Jézus úgy fog jönni, mint a tolvaj, és el fogja lopni szívének kincsét. Akik pedig itt maradnak, sírni fognak.

Hála legyen Istennek, Pál apostol egy pozitív megjegyzéssel zárja. Az én verzióm szerint a 18-19. versek zárójelben vannak, tehát Isten Szelleme ide beékelte őket, de nem ez az, amit Isten Szelleme valójában mondani akar. Mert Ő bátorítani akar minket, nem pedig elbátortalanítani. De szükség van a figyelmeztetésre is, ezért van zárójelben. Tehát a gondolatmenet folytatódik. „Mert a mi országunk mennyekben van.” Pál emlékeztet minket arra, hogy állampolgárságunk a mennyekben van. Ki van a mennyekben? A Kolossé 3:1 azt mondja: „Az odafélvalókat keressétek, ahol a Krisztus van, az Istennek jobbján ülve.” Bennünket is odaültetett a mennyekben.

Tehát testvérek, ne felejtsetek el, hogy ha még mindig a földön vagyunk is, és még mindig úton vagyunk, haladunk, futunk, de polgárjogunk, szövetségesünk, társunk a mennyben van, oda tartozunk, ahol Krisztus van, Ő a mi életünk, és mi futunk. Csak úgy, mint Énók, aki 300 évig Istennel járt, és Isten magához vette őt.

Tehát, ha Őt követjük, aki a Cél, akkor mi lesz ennek az eredménye? Ezt a halandó, romlandó, nyomorúságos testet, amikor Ő visszajön, át fogja változtatni az Ő dicsőséges testéhez hasonlóvá. És neki van erre hatalma, és meg is fogja ezt cselekedni.

Drága testvérek, micsoda bátorítás ez! Kívánom, hogy mindannyian, Isten kegyelméből, elfelejtve, ami mögöttünk van, nekifeszülve fussunk, az Úr Jézus iránti szenvedélyes szeretettel, mert Ő méltó erre.

Imádkozzunk.

*Drága Urunk, megköszönjük Neked, hogy elhívtál minket, a Te hívásod onnan felülről való hívás. Te ott vagy és vársz ránk, bátorítasz bennünket, és azt mondd, hogy fordítsuk el tekintetünket minden másról és emeljük szemünket Jézusra, hitünk szerzőjére és bevégezőjére. Ó Urunk, kegyelmedből hadd legyen ez igaz egyen-egyenként ránk, nem magunkért, hanem Teérted. A Te drága nevedben kérünk. Ámen.*